

ΜΑΤΑΙΗ ΓΡΑΦΗ

Όλα ξεκίνησαν από μια παλιά γραφομηχανή. Ποτέ πριν δεν ήταν σε θέση να γράψει έως τη στιγμή που, εντελώς συμπτωματικά, αυτή η γραφομηχανή έπεσε στα χέρια του. Είχε προσπαθήσει επανειλημμένως, με όλα του τα χειρόγραφα να καταλήγουν στο καλάθι των αχρήστων. Αλλά με εκείνη τη γραφομηχανή θα έλεγε κανείς ότι συνέβαινε κάτι μαγικό. Μαζί διηγούνταν ιστορίες μυστηρίου και φαντασίας, νουβέλες και μυθιστορήματα. Κι όλες αυτές οι ιστορίες τον έφερναν σε επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο.

Η γραφομηχανή έδινε ζωή στις λέξεις που κυλούσαν αβίαστα πάνω στο χαρτί και μετέτρεπε μια μονότονη γραμμή σε πνευματώδη στίχο, τα θαμπά κλισέ σε "διαμαντάκια", έναν στεναγμό σε γέλιο. Δεν αναγνώριζε τις λέξεις του όταν τις έβλεπε τυπωμένες... Και σε λίγο του ήταν δύσκολο να πει εάν εκείνος έδινε τον ρυθμό στο γράψιμο ή αν η γραφομηχανή οδηγούσε το χέρι του.

Εσωστρεφής καθώς ήταν, ανακάλυψε ότι μπορούσε να εκφραστεί και να επικοινωνήσει μόνο μέσω της γραφής, βρίσκοντας τον λόγο του πολύ απότομο και αδέξιο. Στο χαρτί όμως δεν μπορούσε πλέον να τον συναγωνιστεί κανείς.

Βλέποντας πως έχει απήχηση στο αναγνωστικό του κοινό, εξακολούθησε να γράφει και να γράφει καθώς η γραφομηχανή απορροφούσε όλο και περισσότερο τη φαντασία του, διαχέοντάς την κατά μήκος των σελίδων και προσδίδοντας σε κάθε έργο του υψηλή αισθητική αξία.

Κάποια στιγμή όμως η φαντασία του προσγειώθηκε στο έδαφος της πικρής αλήθειας... Η παλιά γραφομηχανή συνέχισε να εργάζεται ακατάπαυστα, όμως η κούραση καθώς και η αλαζονεία του συγγραφέα την εξάντλησαν. Τα πλήκτρα της βουβάθηκαν και το μελάνι της στέγνωσε. Και κάποια μέρα πέθανε, χρησιμοποιημένη στο έπακρο από τη φιλοδοξία του και από το ανυπόμονο κοινό.

Τον βρήκαν πεσμένο δίπλα της, μέσα σε μια λίμνη από κόκκινο μελάνι.

Βασιλική Δραγούνη